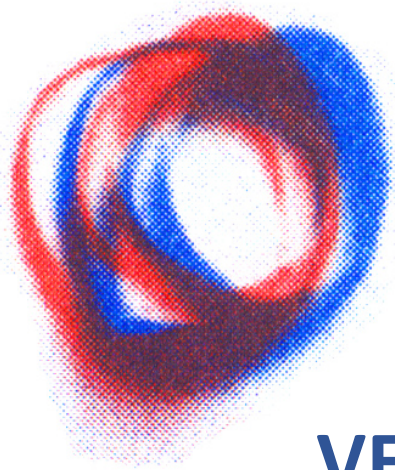




TAFEL 5 (NL)

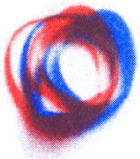
HOE KAN JE VERWACHTINGEN ROND PARTICIPATIE AFSTEMMEN?

Tafelgasten:

Hans Dewitte (kleinVerhaal, Oostende)

Ann Vandevyvere (Diensthoofd Brussel
Participatie)



	#KunstinVeleHanden <i>Discussietafel 5</i>
De vraag	HOE KAN JE VERWACHTINGEN ROND PARTICIPATIE AFSTEMMEN?
De moderator	<i>Katrijn Pauwels</i>
De tafelgasten	<i>Hans Dewitte (kleinVerhaal, Oostende)</i> <i>Ann Vandevyvere, Diensthoofd Brussel Participatie)</i>
De insteek van de tafelgasten	
<i>Ann Vandevyvere (Diensthoofd Brussel Participatie)</i> Bewoners Driesstraat krijgen budget om samen te onderzoeken wat problemen en noden zijn. De stad ziet dit als experiment, is belangrijker dan het eindproduct. Partners: buurtcomité, restaurant in de straat, ... die schoten geld voor zodat project kon starten. Mensen kunnen niet worden verplicht om deel te nemen. Vertrouwen moet je stap per stap opbouwen. Belangrijk binnen de stad: administratie en politiek op elkaar afstemmen. Als eerste contact niet via de administratie verloopt, krijgen mensen soms foute verwachtingen (bv omdat politiek al grote beloftes deed). Tijdens samenwerkingen leer je jezelf ook kennen. Soms was ik iets te enthousiast, waardoor partners zich ongemakkelijk begonnen te voelen (over té grote verwachtingen). Verwachtingen als kunstenaar? Ik heb altijd alleen gewerkt (niet vanuit een 'huis'). Wel altijd met partners gewerkt. Zo konden kwetsbare mensen met wie ik soms samenwerkte toch ergens terecht. Bv voor en na project konden ze daar worden opgevangen. Zo kan je ook extra expertise van verschillende mensen toevoegen.	
<i>Hans Dewitte (kleinVerhaal, Oostende)</i> Samenwerking is telkens met andere partners en met andere redenen (financieel, faciliteiten, ondersteuning, ...). Bij elke productie van kleinVerhaal gaan we een samenwerking aan. Je moet elkaar 'graag genoeg zien' om samen een project te ontwikkelen. Het loopt altijd wel ergens fout, hoe goed je ook bent voorbereid. Houd daar rekening mee. Zit bv elke 2 weken eens samen met alle partners. Uiteindelijk zijn de samenwerkingen en banden soms belangrijker voor je werking dan de productie zelf. Wijkproject met niet voor de hand liggende partners: preventiedienst, haven, ... Het enige gemeenschappelijke was die wijk. De verwachtingen rond 'participatie' waren heel uiteenlopend. 2,5 jaar hierrond gewerkt, om de 2 weken kwamen partners samen en bouwden samen verwachtingen op. -> Er kruipt evenveel energie in samenwerking doen werken, als in project zelf. 'Netwerken' (koffie gaan drinken met mensen enz) is een superbelangrijk aspect van je werking. Kan mee de toekomst van je organisatie bepalen.	
Drie inspirerende elementen (vragen/discussiepunten) uit deze tafel:	
1. Wat met ruis op informatie door tussenpersonen (bijv. sleutelfiguren, ambassadeurs, ... die telkens mee aan tafel zitten en info doorgeven aan ruimere groep -> vaak gaan verwachtingen bij ruimere groep dan toch een eigen leven leiden)	

Hans: wij proberen te vermijden om met sleutelfiguren te werken, zijn toch vaak dezelfde personen en zij vertegenwoordigen niet per se de gemeenschap.

An: belangrijk om duidelijke verslagen te voorzien van bijeenkomsten, zodat iedereen dezelfde info krijgt.

2. In hoeverre moet je rollen en processen op papier zetten?

Hans: je maakt altijd afspraken, maar het is niet omdat het op papier staat dat het ook zo gebeurt. Een goeie afspraak kan bv zijn om elke 2 weken bijeen te komen. Regie strak in handen houden (van rondetafelmomenten, bijeenkomsten met partners enz). Is belangrijk om te kunnen doen wat je wil doen op de werkvloer. -> Als je regie loslaat, valt project in elkaar. Calculeer die overlegtijd op voorhand goed in. Je kunt een soort draaiboek hebben van momenten waarop je samenkomt, zonder concreet alle verwachtingen op voorhand al vast te leggen.

An: je zet dat best ook op papier. Zo heb je iets om naar terug te grijpen. Bijv na een werkperiode even teruggaan naar 'Wat wilden we nu ook alweer?'

Ilse (centrumverantwoordelijke Nekkersdal, 1 vd centra die deelnam aan ENTER): ik denk idd dat 1 partner het overzicht moet houden.

Medewerker De Veerman: Helder maken wie welke expertise heeft in project -> vandaaruit verantwoordelijkheden verdelen. Als coördinator doseer ik graag de info. Het doel voor ogen houden en tegelijk maar stap per stap de info meegeven.

3. In hoeverre kan je van kunstenaars verwachten dat zij zelf hun publiek aanbrengen? Zijn zij mee sociaal-cultureel werker?

Moeilijk om daar een algemene regel op te zetten. Hangt af van project en kunstenaar. Wat wel een cruciale voorwaarde is, is dat de kunstenaar investeert in contacten, is eigen aan participatief werken. Het 'huis' (gemeenschapscentrum, organisator) heeft wel vaak al de meeste kennis van de omgeving en de mensen. Is ook een constante in de samenwerking. Zorg dat je bewoners ook niet overbevraagt met participatieve projecten.

Hans: structurele erkenning is nodig om te kunnen kijken op langere termijn (5 jaar). Dan is het minder ad hoc, en moet het niet per se lukken. Je hebt dan ademruimte om te proberen/experimenteren.

An: Als een project meer tijd krijgt om te rijpen, kan er automatisch in een werking een poule komen van mensen die zich 'bougeren'. Dan stelt de vraag zich minder wie het publiek moet aanbrengen. Structureel werken creëert meer ruimte dan projectmatig werken.